

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vierde kamer)
13 december 1996

Zaak T-128/96

G. Lebedef
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren – Weigering van Commissie om mededelingen van autonome vakbond door interne bodedienst aan personeel te laten bestellen – Procesbelang – Ontvankelijkheid – Vordering tot schadevergoeding – Voorwerp van geschil – Summiere uiteenzetting van middelen – Ontvankelijkheid”

Volledige Franse tekst II - 1679

Betreft: Beroep tot, enerzijds, nietigverklaring van het besluit van het hoofd van de eenheid „Betrekkingen met de statutaire vertegenwoordiging van het personeel en met de vakbonds- en beroepsorganisaties” van het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer (DG IX) van de Commissie houdende weigering om de mededelingen van de autonome vakbond Action & Défense – Luxembourg (A & D – L) door de interne bodedienst van de Commissie aan het personeel van de Commissie te Luxemburg te laten bestellen, en anderzijds, vergoeding van de geleden schade.

Beslissing: Niet-ontvankelijkheid. Op het verzoek tot tussenkomst behoeft niet te worden beslist.

Resumé van de beschikking

Verzoeker, een bij het Bureau voor de statistiek van de Europese Gemeenschappen te Luxemburg tewerkgestelde ambtenaar van de Commissie, is secretaris-generaal van de autonome vakbond Action & Défense – Luxembourg (A & D – L).

De op 7 juni 1995 opgerichte A & D – L stelt op 21 september 1995 zijn statuut vast en verkiest op dezelfde datum zijn eerste uitvoerend comité. Daarop wordt hem het recht ontzegd, zijn mededelingen aan het personeel door de interne bodedienst van de Commissie te laten bestellen.

Bij brieven van 18 en 19 oktober 1995 vraagt verzoeker het hoofd van de eenheid „Betrekkingen met de statutaire vertegenwoordiging van het personeel en met de vakbonds- en beroepsorganisaties” van het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer (DG IX) van de Commissie (eenheid Vakbonds- en beroepsorganisaties) om mededeling van de gronden voor die weigering en om opheffing van die weigering.

Het hoofd van de eenheid Vakbonds- en beroepsorganisaties antwoordt hierop bij brief van 26 oktober 1995. Hij legt uit, dat de weigering om de mededelingen van A & D – L aan het personeel te laten bestellen, berust op artikel 21 van de raamovereenkomst van 20 september 1974 over de betrekkingen tussen de Commissie en de vakbonds- en beroepsorganisaties (raamovereenkomst), die A & D – L niet heeft onderschreven.

Op 20 december 1995 dient verzoeker krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (Statuut) een klacht in betreffende de weigering van het hoofd van de eenheid Vakbonds- en

beroepsorganisaties „om de mededelingen van de autonome vakbond (A & D – L) door de interne bodedienst aan het personeel van de Commissie te Luxemburg te laten bestellen”, bovengenoemde brief van 26 oktober 1995 en het probleem van de vergoeding van de geleden schade.

Bij besluit van 15 maart 1996 stelt het met personeelszaken belaste lid van de Commissie de „praktische bepalingen betreffende de publikatie van de vlugschriften van de Vakbonds- en beroepsorganisaties die de raamovereenkomst niet hebben onderschreven, en van de vertegenwoordigers van niet door een vakbonds- en beroepsorganisatie voorgedragen lijsten” (praktische bepalingen) vast. In het relevante gedeelte van die bepalingen wordt gepreciseerd: „De vakbonds- en beroepsorganisaties die de raamovereenkomst met de Commissie niet hebben onderschreven (...), mogen van de repro- en bodedienst van de Commissie gebruik maken voor de op hun activiteiten betrekking hebbende mededelingen aan het personeel. Als vakbonds- en beroepsorganisaties in de zin van deze praktische bepalingen worden beschouwd, de organisaties die de in hoofdstuk I.2 a en b van de raamovereenkomst geformuleerde beginselen in acht nemen.”

Bij brief van 15 maart 1996 deelt het hoofd van de eenheid Vakbonds- en beroepsorganisaties de praktische bepalingen aan de voorzitter van A & D – L mee. In die brief stelt hij hem in kennis van de inwerkingtreding ervan en verklaart hij: „Na een proefperiode van twee jaar (die de volgende statutaire verkiezingen omvat) kunnen [de praktische bepalingen] worden beoordeeld met het oog op een eventuele aanpassing.”

Bij besluit van 10 mei 1996, dat verzoeker bij brief van 14 mei 1996 officieel ter kennis wordt gebracht, wordt verzoekers klacht afgewezen. Volgens dat besluit zijn de praktische bepalingen „van dien aard, dat alle vakbonds- en beroepsorganisaties op dezelfde wijze worden behandeld ter zake van de bestelling van de op hun activiteit betrekking hebbende vlugschriften door de diensten van de Commissie” en „beantwoordt de gekozen oplossing ten volle aan hetgeen de klager had gevraagd”.

De ontvankelijkheid van de vorderingen

Wanneer een partij het Gerecht krachtens artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering verzoekt, uitspraak te doen over de niet-ontvankelijkheid zonder daarbij op de zaak ten gronde in te gaan, kan het Gerecht volgens lid 3 van dat artikel beslissen zonder een mondelinge behandeling te organiseren. Ook wanneer het Gerecht krachtens de artikelen 113 en 114, leden 3 en 4, van het Reglement voor de procesvoering een middel van niet-ontvankelijkheid ambtshalve in behandeling neemt, kan het zonder mondelinge behandeling beslissen. In het onderhavige geval maken de processtukken het mogelijk, zonder mondelinge behandeling te beslissen op het verzoek van de Commissie betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring. Zij maken het ook mogelijk, op dezelfde wijze ambtshalve te beslissen over de ontvankelijkheid van de vordering tot schadevergoeding (r.o. 14).

De vordering tot nietigverklaring

Het beroep moet aldus worden uitgelegd, dat het strekt tot nietigverklaring van het bij brief van 26 oktober 1995 bevestigde besluit van het hoofd van de eenheid Vakbonds- en beroepsorganisaties houdende weigering om de mededelingen van A & D – L door de interne bodedienst van de Commissie aan het personeel van de Commissie te Luxemburg te laten bestellen (bestreden besluit) (r.o. 18).

Het procesbelang moet worden beoordeeld op het moment waarop het beroep wordt ingesteld (r.o. 19).

Referentie: Gerecht 18 juni 1992, Turner/Commissie, T-49/91, Jurispr. blz. II-1855, r.o. 24

Het bestreden besluit is evenwel vervangen door het besluit van het met personeelszaken belaste lid van de Commissie van 15 maart 1996 houdende vaststelling van praktische bepalingen volgens welke de vakbonds- en

beroepsorganisaties die de raamovereenkomst met de Commissie niet hebben onderschreven, waaronder A & D – L, „van de repro- en bodedienst van de Commissie gebruik [mogen] maken voor de op hun activiteiten betrekking hebbende mededelingen aan het personeel”. Het besluit van 15 maart 1996 staat dus gelijk met een intrekking van het bestreden besluit (r.o. 20).

Aangezien verzoeker op dit punt reeds vóór de instelling van het beroep van 14 augustus 1996 genoegdoening had gekregen, heeft hij geen rechtmatig belang bij zijn vordering tot nietigverklaring van het bestreden besluit. Dat de praktische bepalingen na een proefperiode van twee jaar kunnen worden beoordeeld met het oog op een eventuele aanpassing, is van geen belang. Dat deze beoordeling de administratie er in de toekomst toe zou kunnen brengen een nieuw besluit vast te stellen waarbij aan A & D – L wordt geweigerd van de repro- en bodedienst van de Commissie gebruik te maken voor de bestelling van zijn mededelingen aan het personeel, gesteld dat deze de raamovereenkomst intussen nog niet zou hebben onderschreven, verleent verzoeker geen bestaand en daadwerkelijk belang om tegen het bestreden besluit op te komen (r.o. 21).

In die omstandigheden moet de vordering tot nietigverklaring niet-ontvankelijk worden verklaard zonder dat uitspraak behoeft te worden gedaan over de andere door de Commissie aangevoerde middelen van niet-ontvankelijkheid (r.o. 22).

De vordering tot schadevergoeding

Volgens artikel 19 van 's Hofs Statuut-EG en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht moet elk verzoekschrift het voorwerp van het geschil en een summier uitzetting van de aangevoerde middelen bevatten. Deze aanduiding moet voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn om de verweerder in staat te stellen zijn verweer voor te bereiden, en om het Gerecht in staat te stellen, in voorkomend geval zonder nadere gegevens, uitspraak te doen op het beroep. Om de rechtszekerheid en een goede rechtsbedeling te waarborgen, wordt voor de ontvankelijkheid van een beroep geëist, dat de

wezenlijke elementen, feitelijk en rechtens, waarop het beroep is gebaseerd, op zijn minst summier, maar coherent en begrijpelijk zijn weergegeven in de tekst van het verzoekschrift zelf (r.o. 24).

Referentie: Gerecht 18 september 1996, Asia Motor France e.a./Commissie, T-387/94, Jurispr. blz. II-961, r.o. 106

Een verzoekschrift dat de vereiste nauwkeurigheid mist, moet niet-ontvankelijk worden verklaard, daar een schending van artikel 19 van het Statuut van het Hof en van artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht behoort tot de middelen van niet-ontvankelijkheid die het Gerecht krachtens artikel 113 van dat Reglement voor de procesvoering in iedere stand van het geding ambtshalve in behandeling kan nemen (r.o. 25).

Referentie: Gerecht 10 juli 1990, Automec/Commissie, T-64/89, Jurispr. blz. II-367, r.o. 73 en 74

Op het verzoek tot tussenkomst van de Union Syndicale – Luxembourg hoeft niet te worden beslist (r.o. 28).

Dictum:

Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Op het verzoek tot tussenkomst hoeft niet te worden beslist.

Verzoeker zal zijn eigen kosten en die van de Commissie dragen. De Union Syndicale – Luxembourg zal haar eigen kosten dragen.